

Spreken over
paardenvlees
het toppunt van
'hippocrisie'?

Verantwoordelijke uitgever

Chevideco

Transportcentrum LAR - P 20

8930 Rekkem

België

Voor meer informatie

Common Horse Sense

commonhorsesense@outlook.com

+32 475 77 00 50

Over de paardenhandel doen in binnen- en buitenland veel verhalen de ronde. Die blijken echter vaak gebaseerd op misverstanden en mispercepties. In sommige gevallen wordt de realiteit zelfs doelbewust verdraaid of uit de context gerukt om de sector in een slecht daglicht te stellen. De hypocrisie – of noemen we het beter ‘hippocrisie’? – is vandaag over dit facet van de paardenwereld nooit ver weg. Bovendien laaien de emoties vaak bijzonder hoog op, waardoor een nuchtere en objectieve kijk op de zaak zo goed als onmogelijk wordt.

Nochtans merken we dat zelfs veel mensen met een hart voor de paardenwereld vaak slechts een deel van het verhaal kennen. Deze tekst is geschreven door iemand die alle facetten van de handel door en door kent, de mooie én de minder mooie. We zetten niets onnodig sterker in de verf, en verbloemen ook de schaduwkanten niet. We willen het totaalplaatje tonen, de volledige levenscyclus van het paard, zoals die in de realiteit is. We belichten de handel van vroeger, vandaag en in de toekomst, geven u feiten en cijfers, en doorprikken de mispercepties en verdraaiingen van de realiteit.

Het paard is een prachtig en edel dier, dat een belangrijke plaats in het leven van veel mensen inneemt en hen veel plezier verschaft. Op het einde van zijn leven kan het echter ook mee een antwoord bieden op de talrijke uitdagingen van deze tijd, zoals: de verspilling vermijden van waardevol, gezond en kwalitatief voedsel dat geschikt is voor menselijke consumptie, de CO²-uitstoot van de voedselketen helpen verminderen, de beschikbare ruimte zuinig gebruiken, paardenrassen in stand houden, en het dierenwelzijn verder optimaliseren door de wetenschappelijke kennis over het paard te vergroten.

Als u geen voorstander bent van de paardenhandel, hebben we niet de ambitie om u van mening te doen veranderen. Door het hele verhaal te vertellen, van de paardenhandel zoals die in het dagelijks leven is, willen we u wél de kans geven om uw mening met de juiste elementen te funderen. En u zo misschien met een genuanceerdere blik naar de sector te laten kijken. Ook als u zich nog geen mening had gevormd, kunnen de feiten en cijfers u helpen om dat wél te doen, met de juiste argumenten. Het is immers niet altijd zo dat wie het luidst roept, ook de waarheid in pacht heeft...

Enkele cijfers

De paardenwereld

- EU: telt 7 miljoen paarden (waarvan de helft – 3,5 miljoen – uitgesloten voor de slacht).
- Verenigd Koninkrijk: 1,2 miljoen paarden
- België: 300.000 paarden.

Paardenvlees in Europa

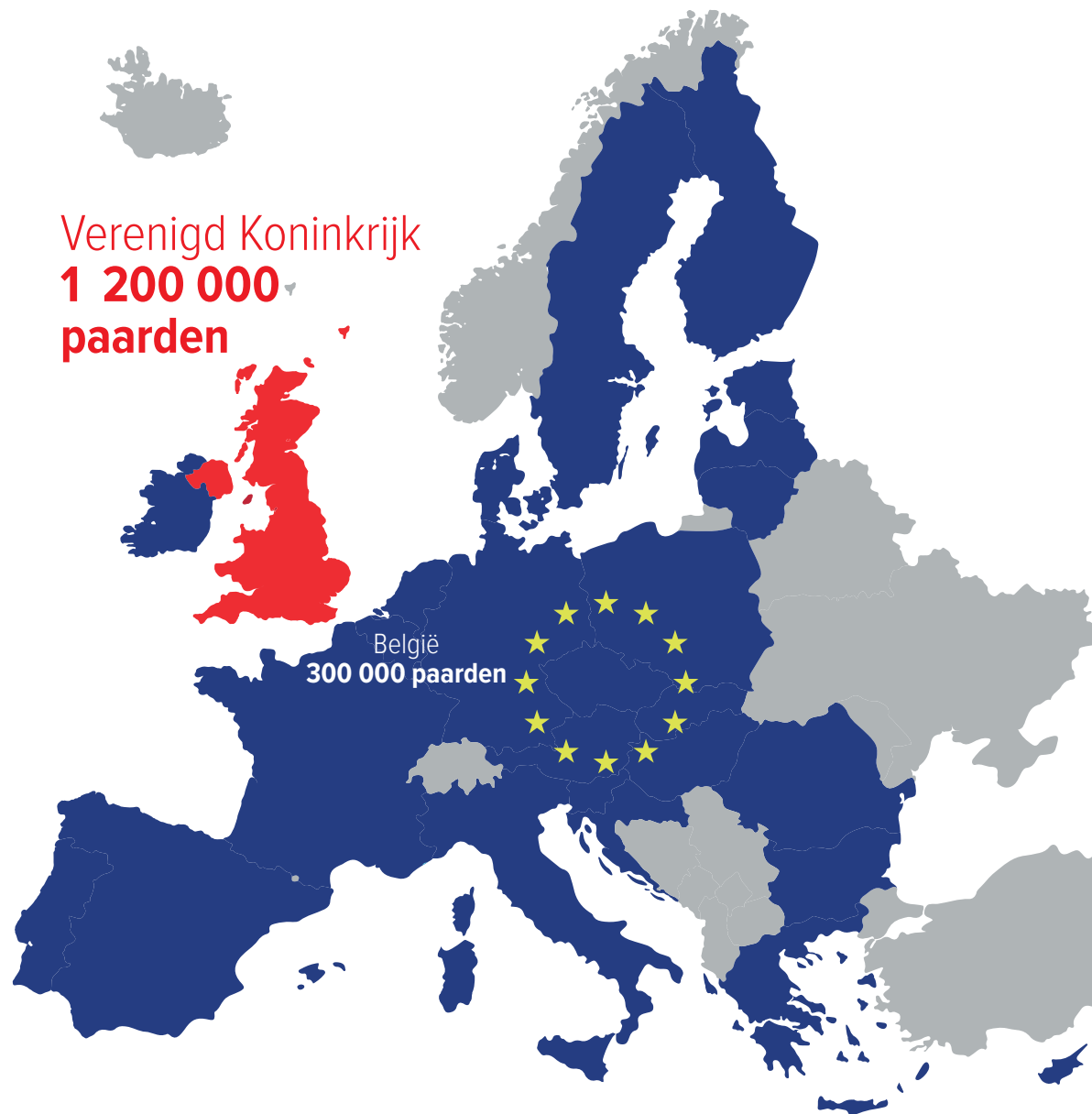
- In tegenstelling tot andere diersoorten wordt het paard pas op het einde van zijn leven geslacht, na een sportieve, recreatieve of utilitaire carrière.
- Een gemiddeld paard weegt ongeveer 420 kg op het moment van de slacht. Dat levert een karkas van 240 kg op, waarvan 170 kg vlees dat voor menselijke consumptie kan worden gebruikt.
- De gemiddelde slachtleeftijd is 13 jaar, maar een paard kan gerust 20 tot (meer dan) 30 jaar oud worden.
- Vroeger was paardenvlees het vlees van de arme mensen, door zijn veel lagere prijs dan rundvlees. Vandaag zitten beide op hetzelfde niveau.
- In de jaren '80-'90 kwam de paardenvleessector in opspraak omwille van trichinellose. Nochtans werd nog nooit bij een paard trichinellose vastgesteld. De crisis leidde wel tot nieuwe wetgeving met betere controles. Vandaag worden alle paarden die worden geslacht, getest op trichinellose.
- Het paardenvleesschandaal van 2013 was eigenlijk een rundvleesschandaal. (zie verder)

---

*Slachthuis
gesloten,
probleem opgelost?
Integendeel,
de paardenmiserie
begínt dan pas....*

EU 7 000 000 paarden

Wat er gebeurt wanneer het slachthuis sluit

Sommige ngo's hebben in de voorbije decennia (al dan niet vermeende) paardenvleesschandalen aangegrepen om hun eis door te drukken: de slachthuizen moeten dicht! Dat dit perverse neveneffecten heeft die absoluut geen verbetering betekenen voor het dierenwelzijn, bewijst de situatie in de Verenigde Staten. In 2006 werd de paardenvleesindustrie in Amerika met één pen-trek van de kaart geveegd. Met de Horse Slaughter Prevention Act schafte de federale regering in Washington immers de financiering van de slachthuisinspecteurs af. Daardoor werd het vlees plots illegaal, kon het niet meer worden verkocht voor menselijke consumptie, en betekende dit de permanente sluiting van de paardenslachthuizen.

Natuurlijk waren hiermee de vele honderdduizenden paarden op Amerikaanse bodem niet plots verdwenen, en moest er nog altijd een oplossing zijn voor paarden die op het einde van hun leven kwamen. Het gevolg was dat die paarden niet meer lokaal werden geslacht, maar wel bijvoorbeeld in Mexico. Het dierenwelzijn ging echter op twee manieren achteruit: de paarden moesten urenlang transport ondergaan én de slachthuizen die nog overblijven in Mexico staan niet langer onder EU-toezicht (en voeren dus ook niet meer uit naar de EU), waardoor de humane behandeling van de dieren ter plaatse niet gegarandeerd is. Bovendien zorgde de sluiting van de Mexicaanse slachthuizen onder EU-toezicht – ook onder zware druk van die ngo's – ervoor dat de prijs die de paardenhouder op het moment van de slacht voor zijn paarden krijgt sterk gedaald is, waardoor de kans op verwaarlozing sterk gestegen is.* Het slachten van paarden was dus wel gestopt in Amerika, maar de nood was nog steeds even groot. Het 'probleem' werd gewoon verplaatst naar het buurland. Voor de ngo's die op de sluiting van de Amerikaanse slachthuizen hadden aangedrongen, was de kous echter wél af...

* De lokale eetcultuur speelt een heel belangrijke rol in de (financiële) waarde die aan het paard wordt toegekend. Zo is paardenvlees eten in Mexico zelf niet gangbaar én export naar Europa is niet meer mogelijk sinds de slachthuizen niet langer onder EU-toezicht staan. Wie enkel lokaal kan vermarkten, krijgt daarvoor een veel lagere prijs, en zal niet bereid zijn om te investeren in het welzijn van het dier. In landen waar de slachthuizen wél nog onder EU-toezicht staan en exporteren naar Europa, is de situatie helemaal anders. De Europese consument wil enkel kwaliteitsvlees, en verwacht dat elke schakel in de keten – van weide tot bord – daarvoor het nodige doet. Omdat de paardeneigenaar in dit laatste geval een hogere prijs krijgt voor zijn dier, zal hij dus veel meer moeite doen om te voldoen aan de EU-standaard. Dit zal uiteraard het dierenwelzijn bevorderen.

TAGS:

#dierenwelzijn
#slachthuizensluiten
#afgeschrevenpaarden
#buitenlandseslachthuizen
#Verenigdestaten
#Mexico
#prijspaardenvlees
#emotionelebinding
#hippofagie

- Framing -
als de uitzondering als
algemeenheid wordt getoond

Waarom de alternatieven geen alternatieven zijn

Heel wat paarden in de Verenigde Staten werden na het sluiten van de slachthuizen echter vrijgelaten in het wild en volledig aan hun lot overgelaten. Dat de populatie daarmee vooral exponentieel verder groeit en dus overlast veroorzaakt, hoeft geen betoog.

Dierenrechtenactivisten met goeie bedoelingen richten in Europa en de Verenigde Staten 'farms' of paardenasielen op. Daar kunnen paarden die verwaarloosd zijn of het dreigen te worden (omdat ze 'afgeschreven' zijn voor het doel waarvoor ze werden gekweekt) tot het einde van hun leven onderdak vinden. Omdat de jarenlange kosten daarvoor hoog oplopen, is het aantal plaatsen beperkt (in België: slechts enkele honderden). De capaciteit – in België en elders – staat alleszins in schril contrast met het aantal 'afgeschreven' paarden die in particulier bezit zijn of in het wild leven. Daardoor kunnen deze asielen nooit een valabel alternatief zijn. Zo hebben in de Verenigde Staten voormalige paardenslachtkopers zich 'omgeschoold': ze kopen nu niet gewenste paarden op om ze aan te bieden aan ngo's of andere mensen die de kans krijgen om die paarden te redden van de slacht. We stellen echter vast dat slechts een fractie van die paarden wordt gered. De andere gaan uiteindelijk toch naar... Mexico. Terwijl dierenwelzijn voor alle paarden zou moeten gelden, blijkt uiteindelijk maar een kleine minderheid 'uitverkoren'.

Dus: het is utopisch te denken dat van de naar schatting 150.000 paarden in België die uitgesloten zijn voor de slacht (en een veelvoud over heel Europa, geschat op 3,5 miljoen!), elk dier tot zijn laatste dag (gedurende tientallen jaren) optimaal zal worden verzorgd door de eigenaar. Stel dat een paard op zijn 15^e mank begint te lopen. Het heeft geen functioneel nut meer (en kan dus op die manier ook geen geld meer opbrengen), maar de kosten voor de verzorging stijgen (dierenartsenkosten, medicatie voor pijnbestrijding,...). Ook de kosten voor stalling en voeding lopen nog gedurende vele jaren door. Zeker in economisch moeilijke tijden kan het budget voor het levenslang onderhouden van het dier onder druk komen te staan. Niet alleen de uitsluiting op zich, maar ook de emotionele binding van de eigenaar met het paard staat echter een rationele kosten-batenanalyse in de weg. Daardoor stelt hij de beslissing over het levenseinde van het paard uit. Dit is enerzijds begrijpelijk op menselijk vlak, maar anderzijds kan de liefde voor het dier nooit het eventuele aankomende lijden van het dier compenseren. Op tijd een weloverwogen keuze (kunnen) maken in het belang van het welzijn van het paard, is dus cruciaal. Onwetendheid en begrijpelijke nobele intenties op het moment van de uitsluiting, mogen dit niet in de weg staan.

TAGS: *#dierenwelzijn #paardenasielen #Verenigdestaten #Mexico #uitgeslotenpaarden #economischereturn*

Het schokeffect

De manier waarop extremistische ngo's tewerk gaan om een 'schandaal' te creëren, is bekend. Undercover gemaakte beelden (foto's, video) van enkele verwaarloosde, gekwetste of slecht behandelde dieren worden na elkaar gemonteerd tot een verhaal dat de paardenvleesindustrie in diskrediet moet brengen. Hierbij zijn twee belangrijke kanttekeningen te maken. Ten eerste is het in de grote meerderheid van de gevallen niet te achterhalen waar en wanneer de beelden precies zijn gemaakt. Aangezien de wereld vele miljoenen paarden telt, is de kans niet onbestaande dat iemand het ergens niet al te nauw neemt met het welzijn van zijn dier. Dat kan evengoed op een ander continent zijn als dat een paard in een Belgische wei staat te verkomen. Inzoomen op iets maakt – letterlijk! – het bredere verhaal onzichtbaar en doet alle nuance verdwijnen.

Ten tweede is het ook belangrijk om te onderzoeken of deze beelden alleenstaande gevallen zijn, dan wel effectief wijzen op een structureel probleem, en of er een aantoonbare link is met de aanvoerketen van paardenvlees vanuit EU-goedgekeurde slachthuizen. Uit de context gerukte beelden van verspreide eenmalige situaties na elkaar monteren, zijn een unfaire aanval op een sector die grote inspanningen levert om het dierenwelzijn maximaal te garanderen.

TAGS: #dierenwelzijn

Sector treedt zélf op tegen mistoestanden

Wat in de verhalen van deze ngo's uiteraard ook onvermeld blijft, zijn de inspanningen die de paardenvleessector zélf neemt om mogelijke mistoestanden uit te roeien. Europese paardenvleesbedrijven hebben er geen énkkel belang bij dat verwaarloosde of slecht behandelde paarden in de voedselketen terechtkomen. Alleen een paard dat een gezond en stressvrij leven heeft gehad tot op het moment van de slacht, levert paardenvlees van topkwaliteit op. Niet enkel de EU-keurders,

Paardenvleesindustrie bestaat, omwille van hobby en sport

maar ook de paardenvleesbedrijven zelf spreken mensen in de herkomstlanden die het niet nauw nemen met dierenwelzijn dan ook rechtstreeks aan, en leggen corrigerende maatregelen op.

TAGS: #dierenwelzijn #sectorinitiatieven #buitenlandse-slachthuizen #hippofagie

Emoties verhinderen rationele dialoog

Extremistische ngo's spelen voluit de kaart van de emotie, waarbij de 'vermenselijking' van het paard in de laatste decennia wordt misbruikt om elke rationele dialoog over de levenscyclus van paarden – en dan vooral de eindelevensfase – uit de weg te gaan en de kop in te drukken.

Dat het sluiten van slachthuizen het probleem niet oplost, maar integendeel de kans op dierenleed gevoelig vergroot, wordt daarbij slim verzwegen. Het past immers ook niet in het verdienmodel van deze ngo's, die hun ledenaantallen – en dus hun inkomsten – zien stijgen bij elke campagne. Nuance verkoopt niet, een 'schokeffect' wel.

Zolang er echter paarden zijn, zal er ook een oplossing moeten zijn op het einde van hun leven. De combinatie van deze noodzaak aan paardenslachterijen en het feit dat de ngo's de hoge aibaarheidsfactor van het dier uitbuiten, zorgt voor een perpetuum mobile. Deze ngo's hebben onze sector dus nodig om hun financieringscampagnes rond te krijgen. Acties als 'Red de kip' of 'Red het varken' zouden qua impact op de publieke opinie immers in het niets verzinken bij acties om het noble paard te redden.

Vanuit de paardenvleesindustrie zijn wij voorstander van én een humane aanpak bij de slacht en verwerking én een economische valorisering van het dier voor de laatste eigenaar én het duurzaam inzetten van gezond vlees voor de voedingsketen voor menselijke consumptie. We blijven daarbij de hand uitreiken naar dierenrechtenorganisaties die wél bereid zijn om het volledige verhaal te vertellen, om samen met hen te blijven streven naar constructieve, positieve en haalbare maatregelen.

TAGS: #dierenwelzijn #emotionelebinding #verdienmodel-ngo's #hippofagie #economischere-turn

Tientallen paarden kweken voor enkele toppaarden

Wat velen niet weten – of liever niet willen weten – is dat een toppaard niet op bestelling geleverd wordt. Er moeten vele tientallen paarden worden gekweekt om slechts enkele toppaarden te kunnen overhouden. Onder de overige zijn er heel wat goede paarden die een nuttige functie kunnen vervullen. Maar dieren die geen plaats vinden in de hobby of de sport, worden door de eigenaar als ongewenst bestempeld. Door de groei van de paardensport in de voorbije decennia worden steeds meer paarden geboren. Dat de paardenvleesindustrie blijft bestaan, is dus net omdat er steeds meer hobbyruiters en kwekers van sportpaarden zijn.

TAGS: #afgeschrevenpaarden #paardensport #hippofagie #economischereturn

Verpaarding van het landschap

Bovendien is er voor de vrije loop van een paard ook heel wat ruimte nodig. Vlaanderen wordt de laatste decennia steeds meer gekenmerkt door een 'verpaarding' van het landschap, onder meer omdat ook paarden die niet geschikt bleken voor sport maar een verbod op slachting voor consumptie op hun naam hebben, gedurende de vele jaren tot aan hun natuurlijke dood moeten worden verzorgd en vrije loop nodig hebben. De grond die daarvoor wordt ingenomen, was vroeger meestal grond die voor landbouwdoeleinden werd gebruikt. In een regio waar de uiteenlopende claims op de open ruimte tot steeds meer conflicten leiden, is deze verpaarding dus absoluut geen toonbeeld van zuinig ruimtegebruik. Het is nu al een Vlaams probleem, dat zich in de toekomst zeker zal uitbreiden naar andere landen en regio's.

TAGS: #verpaarding #paardensport #afgeschrevenpaarden #uitgeslotenpaarden

Uitgesloten voor de slacht

In 2008 voerde Europa de registratieplicht voor nieuwe paarden in. Bij de geboorte wordt het veulen geregistreerd in een database. Het krijgt ook een microchip in de nek ingeplant, zodat het steeds kan geïdentificeerd worden. Sinds 2009 geeft Europa paardeneigenaars de kans om een paard te laten registreren als uitgesloten voor de slacht. Deze uitsluiting kan slechts één keer gebeuren tijdens de levensloop van het paard, en is meteen ook onomkeerbaar. Een volgende eigenaar van het paard kan deze uitsluiting dus niet meer ongedaan maken. Het gevolg van deze beslissing is dat het paard moet blijven leven tot de natuurlijke dood optreedt, of tot er euthanasie wordt gepleegd.

TAGS: #uitgeslotenpaarden #voedselverspilling #duurzaamheid

Meerderheid wordt niet geslacht

Vandaag kan de helft van de paarden niet meer worden vrijgegeven voor de slacht, omdat ze al uitgesloten zijn, in hoofdzaak omwille van emotionele redenen. Voor heel Europa gaat dit over liefst 3,5 miljoen paarden! Bovendien zal dit aantal in de komende jaren verder blijven stijgen, omdat steeds meer paarden worden uitgesloten en dus niet meer kunnen worden geslacht. Dit is op vele vlakken een tikkende tijdbom!

Paarden die toch worden geslacht, voldoen niet langer aan de eisen van de paardeneigenaar. Dat zoveel paarden níét mogen worden geslacht, heeft echter grote (en langdurige) gevolgen. De natuurlijke dood van een paard treedt vaak pas na 20 of zelfs meer dan 30 jaar op. De paardeneigenaar wordt gedurende al die jaren geconfronteerd met de kosten voor voeding, verzorging en stalling van het paard (gemiddeld 180 euro per maand in het goedkoopste geval).

Dat dit niet altijd evident is (of door de jaren heen blijft), blijkt uit het feit dat in crisisjaren vaak paarden gratis worden aangeboden. Het komt ook voor dat een uitgesloten paard met 'verborgen gebreken' – zoals mank lopen – wordt verkocht aan een leek die de werkelijke toestand van het paard niet juist kan inschatten. Deze nieuwe eigenaar koopt een dier waar hij in feite niets mee kan aanvangen. Vroeger werden deze paarden dan naar de slacht gebracht, maar vandaag wordt de eigenaar geconfronteerd met het feit dat het dier nog vele jaren huisvesting, voeding en verzorging zal nodig hebben, en op het einde van zijn leven geen economische return – het bedrag dat de slachter betaalt – zal opleveren die de gemaakte kosten voor een deel compenseert. Ook dit is niet direct een toonbeeld van dierenwelzijn.

TAGS: #uitgeslotenpaarden #voedselverspilling #duurzaamheid

Vlees vernietigen of verbranden is voedselverspilling

Op het moment dat niet voor vlees bestemde paarden overlijden, wordt hun kadaver opgehaald door een destructiebedrijf of verbrand in een dierencrematorium. In een tijdperk waarin Europa uitpakt met de Green Deal, duurzame voeding de nieuwe norm is en voedselverspilling zoveel mogelijk wordt gebannen, is dit een onbegrijpelijke contradictie. Met 3,5 miljoen uitgesloten paarden in Europa en per paard gemiddeld 170 kg vlees, betekent dit dat er liefst 595 miljoen kilo – of 595.000 ton! – vlees nooit zal kunnen worden benut voor menselijke consumptie.* Dat er echter ook in Europa nog altijd mensen op de rand van de hongersnood leven, bewijst het groeiend ‘succes’ van organisaties die mensen in nood bijstaan door hen onder meer voedselpakketten te schenken. Chevideco schenkt jaarlijks een aanzienlijke hoeveelheid paardenvlees aan deze organisaties. Dit doen we omdat we het als bedrijf een ethische evidentie vinden om mensen met minder kansen in het leven een duwtje in de rug te kunnen geven.

Ook voor de paardeneigenaar – die jarenlang heeft geïnvesteerd om zijn paard een zo gezond en gelukkig mogelijk leven te laten leiden – zou deze paarden vrijgeven voor slachting bovendien een gunstig effect hebben, zoals hierboven al vermeld. In plaats van te moeten betalen om zijn paard te laten ophalen, zou hij in dat geval wél de economische return vanwege het slachthuis ontvangen. Dat bedrag kan hij investeren in een nieuw paard, waardoor de levenskringloop blijvend wordt gestimuleerd.

* Bijkomend wordt 300 miljoen kilo beenderen, vet en afval voor niet-menselijke consumptie vernietigd, die men had kunnen gebruiken als dierenvoeding en afgeleide producten.

TAGS: #voedselverspilling #GreenDeal #dierenwelzijn #duurzaamvlees #duurzaamheid #economischereturn #CO₂uitstoot #hippofagie

---

Paardenvlees en medicatie: voer een sperperiode in

Residu is na 6 maand volledig verdwenen

Paarden worden ook definitief uitgesloten van de slacht voor menselijke consumptie als ze tijdens hun leven bepaalde medicatie hebben gekregen. Dit geldt vandaag zowel voor medicatie die negatieve gevolgen kan hebben voor de mens bij consumptie van paardenvlees, als voor medicatie die volledig vrij is van schadelijke effecten op de mens. Voor de eerste soort is het uiteraard niet meer dan logisch dat het paard definitief wordt uitgesloten voor menselijke consumptie.

Zelfs als een paard tijdens zijn levensloop slechts één keer bepaalde medicatie (voor pijnbestrijding et cetera) heeft gekregen, is het dier – hoe lang geleden de toediening ook was – voor altijd uitgesloten voor de slacht. Het kan zelfs best zijn dat de eigenaar zich helemaal niet bewust is van de gevolgen van deze eenmalige toediening, want die komen pas aan het licht op het einde van het leven van het paard. Het lichaam van het paard heeft echter een zelfreinigend vermogen. Na maximum een half jaar is elk residu van de medicatie verdwenen. Wij ijveren dan ook voor een sperperiode van 6 maanden vanaf de laatste toediening. Tijdens die sperperiode krijgt het paard geen medicatie meer. Door het vlees op een veilige manier vrij te geven voor menselijke consumptie, krijgt de eigenaar wél een economische return én wordt onnodige en ongewenste voedselverspilling vermeden.

TAGS: #medicatie #uitgeslotenpaarden #gezondvlees #economischereturn #voedselverspilling #duurzaamheid

**Strijd voor
dierenwelzijn**

**zorgt voor
immense
voedselverspilling**

De bekommernis van dierenrechten-activisten stopt na de media-aandacht

---

Uitgestoken hand altijd geweigerd

Dierenrechtenorganisaties en de paardenvleessector zouden bondgenoten kunnen (of moeten) zijn in het creëren van optimaal dierenwelzijn voor paarden op het einde van hun leven. De uitnodigingen van de paardenvleessector om hierrond proactief samen te werken, blijven tot op vandaag echter vaak op een koude steen vallen. Dit is onbegrijpelijk. Zou de échte reden hiervan kunnen zijn dat sommige van deze organisaties eerder geïnteresseerd zijn in de media-aandacht die gepaard had met guerilla-acties om de sluiting van de slachthuizen te eisen? Deze events, die op de

emoties van de publieke opinie mikken, verzekeren deze ngo's van extra fondsen en dus van hun voortbestaan. Dat de slachthuizen sluiten geen verbetering van het dierenwelzijn zou betekenen, eerder integendeel, gaat volledig aan hen voorbij. Tenzij het hun ultieme doel is om een totaal verbod op het kweken van voor sport-, recreatie- en utiliteitsdoeleinden te bekomen. Dit zou het uitsterven van de diverse paardenrassen tot gevolg hebben, en een enorme streep door de rekening zijn van de talrijke amateur- en professionele liefhebbers van het paard in België en de rest van de wereld

TAGS: #dierenwelzijn #verdiemodelngo's #sectorinitiatieven

Van het paard gaat (bijna) niets verloren

Van een paard dat geslacht wordt, gaat bijna niets verloren. Elk deel krijgt een tweede leven:

- Paardenhuiden zijn stevig en slijtvast en hebben weinig onderhoud nodig. Dit natuurproduct wordt dan ook gebruikt voor riemen, tassen, schoenen en meubelen.
- Paardenhaar wordt gebruikt voor het bespannen van snaarinstrumenten, het invlechten van de staart of de manen van andere paarden, en voor matrassen die door hun groot ademend vermogen en hun antiallergene werking niet alleen comfortabel zijn maar ook een positieve invloed hebben op de gezondheid.
- Paardenvet bevat Omega 1 en 3, glycerine, vitamine A en D en antibacteriële stoffen. Het wordt gebruikt als frituurvet, maar ook als hoefvet, ledervet en als bijvoer voor honden en katten.
- Paardenmelk – die door zijn chemische samenstelling het meest de moedermelk benadert – dient als nabehandeling bij kankertherapieën.
- Diverse delen van het paard – onder meer het pericardiummembraan – worden gebruikt voor medische hulpmiddelen voor cardiovasculaire chirurgie.
- Dierenvoeding met paard mikt vooral op dieren met allergieën, maar wordt door alle honden en katten gesmaakt en goed bevonden.
- De organen van geslachte paarden worden door de wetenschap gebruikt om de kennis van toekomstige dierenartsen over en het inzicht in het levende paard te verbeteren. Dit heeft een positief effect op het dierenwelzijn.
- Hoevenwordengeleverdaan opleidingscentra voor toekomstige hoefsmeden.

TAGS: #duurzaamheid #dierenwelzijn

Paardenvlees is duurzaam vlees

Hoe ouder het paard, hoe beter het vlees

Een paard wordt niet primair gekweekt voor de slacht en heeft er een natuurlijk en over het algemeen ook een lang leven opzitten. Paardenvlees wordt bovendien malser en smakelijker wanneer het dier ouder wordt. De gemiddelde slachtleeftijd van een paard is 13 jaar, maar het dier kan ook makkelijk 20 en zelfs meer dan 30 jaar oud worden. Een paard gedurende zo'n lange periode voeden, verzorgen en stallen omwille van het vlees, zou onbetaalbaar zijn. Paarden hebben een lang leven achter de rug en zijn gezond wanneer ze worden geslacht.

Net omdat het paard niet primair wordt gekweekt voor het vlees, is paardenvlees bijzonder duurzaam. Het paard heeft immers verschillende rollen – in de sport of manege of als trekdier – opgenomen tijdens zijn levenscyclus. (...) Meestal op het einde van zijn levensloop wordt het paard geslacht. Dat is de logica en de schoonheid van de natuur.

TAGS:

#duurzaamvlees
#duurzaamheid
#voedselverspilling
#hippofagie

Zijn meelwormen duurzamer dan paardenvlees?

Recent keurde Europa de kweek van meelwormen voor menselijke voeding goed. Dit kadert in de duurzame eiwittransitie die Europa vooropstelt, waarbij meer wordt ingezet op eiwitten van alternatieve – plantaardige – bronnen. Is het gebruik van meelwormen in menselijke voeding dan duurzamer dan paardenvlees? We kunnen hier ernstige vraagtekens bij zetten. De beschikbaarheid van plantaardige eiwitten is vandaag nog altijd een niche in vergelijking met de beschikbaarheid van dierlijke eiwitten. De wereldbevolking – die almaar groter wordt – moet ook in de toekomst afdoende worden gevoed, zeker wanneer het de ambitie is om hongersnood compleet te bannen. Enkel plantaardige eiwitten zullen daarvoor niet volstaan. Dierlijke eiwitten blijven dus essentieel.

Paarden worden zoals eerder vermeld immers niet primair gekweekt voor hun vlees. Het paardenvlees dat in Europa wordt ingevoerd, komt uit landen waar paardenvlees eten niet tot de culturele traditie behoort. Toch worden ook daar steeds meer paarden geboren om ze gedurende hun leven in te zetten voor sport-, recreatie- en utiliteitsdoeleinden. Het vlees is dus hoe dan ook beschikbaar, en het is een ideale dierlijke eiwitbron voor de mens. Dat bijna 600.000 ton paardenvlees (zie hoger) niet voor consumptie ter beschikking wordt gesteld maar vernietigd of verbrand (met bovendien een aanzienlijke CO₂-uitstoot tot gevolg), is dus een enorme voedselverspilling. Dit tart elke logica.

TAGS: #voedselverspilling #duurzaamheid #duurzaamvlees #eiwittransitie #gezondvlees #CO₂uitstoot #hippofagie #economischereturn

---

Paardenvlees is gezond vlees

Geen kweekvlees

Paarden worden niet primair gekweekt voor hun vlees. Een paard puur voor het vlees kweken – zonder dat het paard een functie als sport-, recreatie- of utiliteitsdier vervult – zou door die lange levensloop veel te duur en daardoor economisch compleet onrendabel zijn. Paardenvlees is dus een echt natuurproduct, waarbij alleen gezonde dieren voor menselijke consumptie worden gebruikt.

TAGS: *#gezondvlees #duurzaamvlees #hippofagie*

Bewezen gezondheidsclaims

Paardenvlees kan op gezondheidsvlak een aantal onmiskenbare troeven op tafel leggen:

- Bron van hoogwaardige eiwitten (21 gram voor 100 gram vlees).
- Bron van vitamine B en zink.
- Is vetarm (2 tot 4 procent).
- De aanwezige vetstoffen zijn bovendien voor 60 à 70 procent onverzadigde vetzuren (omega 3 en omega 6).
- De hoeveelheid cholesterol is miniem.
- Het heeft een hoog ijzergehalte (4 tot 5 mg per 100 gram).
- Het is rijk aan vitamine B12, B3 en B6.
- Het is heel licht verteerbaar.
- Het is geschikt voor alle diëten.
- Ook mensen met allergieën mogen paardenvlees eten.

TAGS: *#gezondvlees #eiwittransitie #duurzaamheid #hippofagie #sustainability #hippophagy*

Ideaal voor de moderne consument

Aangezien paarden om ándere redenen worden grootgebracht dan voor hun vlees, is paardenvlees een 'reststroom' die wordt gevaloriseerd, en op die manier niet verloren gaat voor consumptie. In de landen van herkomst wordt vaak geen of te weinig paardenvlees lokaal geconsumeerd, terwijl ook daar met de paarden wordt gespeeld, net als in Europa. Het zou dus onverantwoord zijn om deze bron van gezonde proteïnes níét te gebruiken.

TAGS: *#duurzaamvlees #gezondvlees #eiwittransitie #economischereturn #hippofagie*

Paardenvleesschandaal in 2013 was eigenlijk rundvleesschandaal

---

Paardenvlees verving (duurder) rundvlees

Eind 2012, begin 2013 brak in Europa een voedselschandaal uit. In de media werd het gemeenzaam omschreven als een 'paardenvleesschandaal'. De bron van de vleesfraude lag echter bij bedrijven die rundvlees verwerken. In bereide maaltijden – zoals lasagnes – vervingen ze een deel van het rundvlees door goedkoper paardenvlees. Dit werd echter niet op het etiket vermeld. Na grondig onderzoek bleek dat de paardenvleessector niets te verwijten viel. Het ging immers over legaal geslachte en legaal verwerkte paarden, die echter moedwillig illegaal werden geëtiketteerd. De producten die omwille van het schandaal prompt uit de rekken werden gehaald, bleken dan ook 100 procent geschikt voor menselijke consumptie.

TAGS: *#paardenvleesschandaal #gezondvlees*

Paardenvlees eten is beste manier om paardenrassen te conserveren

---

Slacht houdt trekpaard (en andere rassen) in leven

Bepaalde paardenrassen worden vandaag voornamelijk gekweekt om het cultureel en genetisch erfgoed te behouden. Een typisch voorbeeld is het trekpaard, ook wel 'boerenpaard' genoemd. De opkomst van machines vanaf de 19e eeuw zorgde ervoor dat de utilitaire functie van dit paardenras stilaan uitdoofde. Traktoren vervingen het paard op het land, bestel- en vrachtwagens verdrongen paard en boerenkar op de weg en binnenvaartschepen met een eigen motor maakten sleeppaarden op de oever overbodig. Vandaag is het louter praktisch nut van het trekpaard vaak beperkt tot het wegslepen van bomen uit bossen waar zware machines geen toegang toe hebben of eerder ongewenst zijn omdat ze de bodem verdichten. Trekpaarden worden (vooral door hobbyfokkers) gekweekt als showdieren die worden getoond op paardenmarkten en keuringswedstrijden. Heel wat dieren voldoen echter niet aan de verwachtingen

op het vlak van karakter of lichaamsbouw. De meerderheid van de fokkers voeren deze paarden af naar het slachthuis. Zo recupereren ze een stuk van hun investering, centen die nodig zijn om de kweek te kunnen verderzetten. Het is dus paradoxaal genoeg de mogelijkheid om paardenvlees te eten die ervoor zorgt dat dit ras verder in stand wordt gehouden. En dit geldt bij uitbreiding voor alle paardenrassen.

TAGS: *#afgeschrevenpaarden #economischere-turn #hippofagie*

Respectful Life – De paardenvleessector streeft zélf naar ultiem dierenwelzijn

---

Respectful Life doet proactief onderzoek

In 2016 richtte FEBEV samen met het Departement Dier & Welzijn van de KU Leuven 'Respectful Life' op. Dit onderzoeksproject heeft tot doel om via wetenschappelijke onderbouwing objectieve en verifieerbare parameters op het vlak van paardenwelzijn te identificeren. De onderzoekers gaan verschillende keren op plaatsbezoek in de paardenvleesbedrijven in Argentinië, Uruguay en Canada. Ze auditeren de behandeling van de paarden op de verzamelplaatsen, op veemarkten, tijdens het transport en bij aankomst in de slachthuizen. Ook het slachthuispersoneel en het vloerpersoneel wordt bevraagd. Alle bevindingen worden daarna getoetst aan de Europese standaarden en normen op het vlak van dierenwelzijn. De algemene conclusie is dat er op geen enkele onderzochte locatie inbreuken op het dierenwelzijn worden geconstateerd. Er worden wel aanbevelingen geformuleerd. Conclusies en aanbevelingen van de Leuvense onderzoekers kunnen worden geraadpleegd op www.respectfullife.com.

TAGS: *#dierenwelzijn #sectorinitiatieven #Respectfullife #buitenlandseslachthuizen*

Waarom is paardenvlees eten voor velen ‘not done’?

De invloed van religie

De evolutie in de kijk op hippofagie – het eten van paardenvlees – werd door de eeuwen heen sterk beïnvloed door religieuze voorschriften. In het boek Leviticus in de bijbel werd opgetekend dat men enkel dieren met gekloven voeten die herkauwen mag opeten. Ook al werd het paard niet letterlijk vermeld, aangezien het niet aan deze eigenschappen voldoet, kon dit voorschrift worden geïnterpreteerd als een ban op het eten van paardenvlees. Zo’n 5.000 jaar geleden werden in Rusland paarden voor het eerst getemd. Inwoners van Kazachstan zijn ook vandaag nog paardenfokkers én -eters. Toen de hippofagie westwaarts trok en in voorchristelijke tijden zelfs een ritueel karakter kreeg, was dat voor de prille katholieke kerstenaars een doorn in het oog. Na gelijkstelling met ketterij werd het gebruik verboden.

Ook in andere religies wordt paardenvlees eten afgeraden of verboden. De Joodse wet borduurde voort op de visie van Leviticus en stelt dat paardenvlees eten verboden is omwille van het ontbreken van gespleten hoeven. Onder moslims is het slachten van paarden niet gebruikelijk. De meningen over het eten van paardenvlees lopen uiteen. Tussen halal (toegelaten) en haram (verboden) ligt het voorschrift ‘makrouh’: het eten van paardenvlees ‘wordt afgeraden’. Boeddhisten en hindoes nemen vaak vegetarische richtlijnen in acht en vermijden vleesconsumptie, vooral vanuit een visie van geweldloosheid.

In de Verenigde Staten zijn het niet religieuze maar culturele redenen die ervoor zorgen dat paardenvlees eten er als ‘not done’ wordt beschouwd. Films als *The Black Stallion* en *The Horse Whisperer* onderstrepen de bijna mythische status van het Amerikaanse paard

TAGS: #religie #hippofagie #voedselverspilling #duurzaamheid #emotionelebinding

Het paard wordt ‘vermenselijkt’

De verarming van een deel van de bevolking door de industriële revolutie maakte van paardenvlees opnieuw een voedingsbron, en dit vooral voor de armsten. Ook tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog leidde de voedselschaarste tot het slachten van paarden. De laatste decennia is er steeds meer reactie tégen het eten van paardenvlees. De kijk van de mens op het paard als gebruiksdier (als last- of trekdier) wordt steeds meer vervangen door die van een gezelschapsdier en zelfs een extra gezinslid. Het paard ‘dient’ de mens niet langer, maar moet worden gekoesterd en verzorgd. Doordat die ‘mentale afstand’ zo verkleind is, blijkt het voor veel mensen onmogelijk om nog paardenvlees te consumeren.

TAGS: #hippofagie #emotionelebinding #voedselverspilling #duurzaamheid

Tot slot

Door de hoge aaibaarheidsfactor van het dier, wordt paardenvlees eten als 'ziefilig' beschouwd. Het paard heeft echter al een lang en gevuld leven achter de rug. Nu er steeds meer paarden worden gekweekt voor de sport en de hobby, laten we door de 'paardenvleesban' dus ook steeds meer duurzaam en gezond vlees links liggen, terwijl het sowieso tóch beschikbaar is. Door hier het volledige verhaal over paardenvlees te vertellen, willen we deze negatieve trend keren.

Het is immers zowel voor de planeet als voor de consument en de paardenliefhebbers een win-win-verhaal als paardenvlees wél voor menselijke consumptie wordt gebruikt.

TAGS: #hippofagie #emotionelebinding #voedselverspilling #duurzaamheid #duurzaamvlees

